

UZASADNIENIE

E. J., zastępowana przez pełnomocnika z urzędu A. Ś., w pozwie z dnia 16 listopada 2018 r., skierowanym przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W., wniosła o zasądzenie:

1. kwoty 1 milion złotych z tytułu zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa,
2. kwoty 5.000 zł miesięcznie z tytułu renty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia płatności którejkolwiek raty,
3. kosztów procesu według norm przepisanych.

Jako podstawę prawną zgłoszonych roszczeń, powódka wskazała art. 415 KC w zw. z art. 444 § 1 i 2 oraz art. 445 § 1 KC.

Powódka jest osobą schorowaną, całkowicie niezdolną do pracy, potrzebującą pomocy w codziennej egzystencji, cierpi na liczne choroby.

Początkowo orzecznicy pozwanego uznali powódkę za częściowo niezdolną do pracy, jednakże na skutek kolejnych, wadliwych decyzji została uznana za całkowicie niezdolną do pracy.

Powódka utraciła źródło dochodu przy braku możliwości podjęcia pracy. Wskutek działań pozwanego, nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia powódki. Zły stan zdrowia psychicznego pogłębił istniejące choroby powódki, a także spowodował powstanie nowych chorób.

Pomimo odwołań, wezwań i skarg, pozwany nie zmienił swojego stanowiska, wskutek czego powódka czuje się pokrzywdzona, a rozstrój jej zdrowia stale się pogłębia i całą sytuację powódka porównuje do horroru.

Poza wskazanymi podstawami prawnymi roszczeń, powództwo jest zasadne również z uwagi na szeroko rozumiane zasady współżycia społecznego (art. 5 KC w zw. z art. 415 KC).

(postanowienie k. 88 w aktach ICo 159/18,

delegacja k. 105 tamże, pozew k. 4 - 10)

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2018 r. Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie k. 532)

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 16 stycznia 2019 r. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że podstawą jego ewentualnej odpowiedzialności mógłby być przepis art. 417 § 1 lub art. 417¹ § 2 KC, jednakże powódka nie wykazała przesłanek tej odpowiedzialności. Zwrócił też uwagę, że powódka nie wskazuje, jakich orzeczeń lekarskich, czy też decyzji dotyczy roszczenie pozwu.

(pismo procesowe k. 537)

Powódka w piśmie procesowym z dnia 6 marca 2019 r. wskazała, że swoje roszczenia wywodzi z wydania przez lekarzy orzeczników ZUS orzeczeń o jej stanie zdrowia, które nie odpowiadały stanowi faktycznemu, a nadto z zachowania pracowników pozwanego, którzy nie dopełnili swoich obowiązków w zakresie świadczeń wnioskowanych

przez powódkę, a zatem roszczenia pozwu pozostają w związku z bezprawnym działaniem tych pracowników. Powódka podtrzymała jednocześnie stanowisko w zakresie podstawy prawnej wytoczonego powództwa.

(pismo procesowe k. 541)

Pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 5 czerwca 2019 r. wniósł o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu i oświadczył, że nie zostały one opłacone w żadnej części.

(protokół rozprawy k. 622)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powódka jest osobą schorowaną i zażywa wiele leków.

(niesporne)

Powódka zarzuca lekarzom orzecznikom ZUS poświadczenia nieprawdy w dokumentach od czerwca 1999 r., uważa, że zły stan zdrowia „zawdzięcza” pracownikom ZUS.

(zeznania powódki k. 546)

Powódka w 2010 r. została zaliczona na stałe do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

(orzeczenie k. 98)

Pozwany decyzją z dnia 18 lipca 2002 r. odmówił powódce prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 13 września 2012 r. odrzucił skargę powódki o wznowienie postępowania w sprawie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (decyzja k. 97, wyrok k. 147)

Pozwany decyzją z dnia 19 czerwca 2013 r. odmówił powódce prawa do dodatku pielęgnacyjnego. (decyzja k. 95)

Orzeczeniem z dnia 19 kwietnia 2013 r. lekarz orzecznik ZUS uznał powódkę za niezdolną do samodzielnej egzystencji, zaś orzeczeniem z dnia 12 czerwca 2013 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że powódka nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

(orzeczenia k. 214, 225)

Sąd nie dał wiary twierdzeniom powódki, że za jej zły stan zdrowia oraz trudną sytuację materialną ponosi odpowiedzialność pozwany, bowiem twierdzenia te są gołosłowne i stanowią wyraz li tylko subiektywnego przekonania powódki.

Sąd na podstawie art. 217 § 3 KPC oddalił wnioski dowodowe powódki, uznając że okoliczności sporne, istotne z punktu widzenia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Co do kilkuset dokumentów złożonych przez powódkę, pozbawione są one mocy dowodowej, bowiem dotyczą okoliczności irrelevantnych z punktu widzenia oceny prawnej roszczeń pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest oczywiście bezzasadne i podlega oddaleniu.

Wbrew wywodom powódki, odpowiedzialność prawną państwowej osoby prawnej, tj. pozwanego ZUS, reguluje art. 417 § 1 i art. 417 § 2 KC, nie zaś art. 415 KC.

Przesłanką zatem odpowiedzialności pozwanego jest bezprawność, tj. niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu przez ZUS powierzonych zadań (art. 417 § 1 KC), czy też stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnej decyzji wydanej przez pozwanego (art. 417 1 § 2 KC).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest organem rentowym, którego decyzje podlegają merytorycznej, dwuinstancyjnej ocenie sądów powszechnych i tylko we właściwym postępowaniu, przewidzianym do kontroli tych decyzji, można je kwestionować, czy też wnosić o stwierdzenie nieważności.

Reasumując, nie jest dopuszczalne badanie w procesie odszkodowawczym przeciwko ZUS zasadności decyzji pozwanego, bowiem doszłoby wówczas do sytuacji niemożliwej do zaakceptowania w świetle obowiązującego porządku prawnego, w której sąd, inny aniżeli właściwy sąd pracy i ubezpieczeń społecznych, mógłby wzruszać ostateczne decyzje ZUS.

Z absolutnie niezrozumiałych przyczyn powódka dopatruje się, że za choroby, na które cierpi, odpowiedzialność ponosi pozwany.

Powódka, wbrew treści art. 6 KC i art. 232 KPC, nie wykazała, że sprawcą jej schorzeń (chorób) są osoby, za które ponosi odpowiedzialność pozwany.

Jest niewątpliwe, że gdyby pozwany przyznał powódce rentę z tytułu niezdolności do pracy, to sytuacja materialna powódki byłaby lepsza; skoro jednak pozwany nie znalazł podstaw do przyznania tego świadczenia, to powódka nie może teraz dochodzić renty w oparciu o przepis art. 444 § 2 KC, który statuuje odpowiedzialność sprawcy szkody i który - jak wyjaśniono wcześniej - nie ma zastosowania w realiach rozpoznawanej sprawy.

Na koniec trzeba zwrócić uwagę na kolejną kwestię, której nie rozumie powódka, a mianowicie - przepis art. 5 KC nie może stanowić podstawy prawnej roszczenia, co jest tak oczywiste w świetle niebudzącej żadnych wątpliwości wykładni tego przepisu, a nawet jego samego brzmienia, że nie wymaga szerszego uzasadnienia.

Z tych wszystkich względów, Sąd na podstawie art. 417 § 1 i art. 417 1 § 2 KC oddalił powództwo.

Z uwagi na trudną sytuację materialną i życiową powódki, Sąd na podstawie art. 102 KPC nie obciążył jej kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

Powódka została zwolniona od kosztów sądowych w całości, a przegrała sprawę, zatem koszty należne pełnomocnikowi z urzędu przyznano od Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem zgodnie z wnioskiem,
2. podłożyć do akt pisma procesowe powódki znajdujące się luzem w aktach.